II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅD

KONVENTION
OM, HVILKEN LOV DER SKAL ANVENDES PÅ KONTRAKTLIGE FORPLIGTELSER

åbnet for undertegnelse i Rom den 19. juni 1980

(80/934/EØF)

PRÆAMBEL

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab er —

I BESTRÆBELSE PÅ inden for den internationale privatrets område at fortsætte det lovharmoniseringsarbejde, som allerede er gjort inden for Fællesskabet, særlig vedrørende retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser, og

I ØNSKET OM at gennemføre ensartede regler om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser —

BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

AFSNIT I

KONVENTIONENS ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Konventionens anvendelsesområde

1. Bestemmelserne i denne konvention finder anvendelse på kontraktlige forpligtelser i alle situationer, hvor der skal foretages et valg mellem lovene i forskellige lande.

2. De finder ikke anvendelse på

a) spørgsmål vedrørende fysiske personers rets- eller handleevne, dog med forbehold af artikel 11;

b) kontraktlige forpligtelser vedrørende:

— testamenter og arv,

— formueforholdet mellem ægtefæller,

— rettigheder og forpligtelser, som udspringer af familieforhold, slægtskab, ægteskab eller svogerskab, herunder underholdsforpligtelser over for børn født uden for ægteskab;

c) forpligtelser ifølge veksler, checks og ordregældsbreve eller ifølge andre omsætningspapirer i det omfang, forpligtelserne ifølge sådanne andre omsætningspapirer udspringer af deres negotiable karakter;

d) voldgifts- og værnetingsaftaler;

e) spørgsmål, der er omfattet af reglerne om selskaber, foreninger og andre juridiske personer, herunder

spørgsmål om disses stiftelse ved registrering eller på anden måde, deres handleevne, interne organisation og opløsning samt om ledelsens eller deltagernes personlige ansvar i denne egenskab for selskabets, foreningens eller den juridiske persons forpligtelser;

f) spørgsmålet om, hvorvidt en mellemmand kan binde sin principal, eller hvorvidt et organ for et selskab, en forening eller en anden juridisk person kan binde denne over for tredjemand;

g) stiftelse af »trusts« eller forholdet mellem stiftere, »trustees« og begunstigede;

h) bevisspørgsmål og processuelle spørgsmål, dog med forbehold af artikel 14.

3. Bestemmelserne i denne konvention finder ikke anvendelse på forsikringsaftaler, som dækker risici beliggende i Det europæiske økonomiske Fællesskabs medlemsstater. Ved afgørelsen af, om en risiko er beliggende i disse stater, skal domstolen anvende sin egen interne ret.

4. Stk. 3 finder ikke anvendelse på aftaler om genforsikring.

Artikel 2

Anvendelse af loven i en ikke-kontraherende stat

Den lov, som udpeges i denne konvention, skal finde anvendelse, selv om det er loven i en ikke-kontraherende stat.

AFSNIT II

ENSARTEDE REGLER

Artikel 3

Lovvalg ved aftale

1. En aftale er underkastet den lov, som parterne har vedtaget. Lovvalget skal være udtrykkeligt eller fremgå med rimelig sikkerhed af kontraktens bestemmelser eller omstændighederne i øvrigt. Parternes lovvalg kan omfatte hele aftalen eller kun en del deraf.

2. Parterne kan på et hvilket som helst tidspunkt vedtage, at aftalen skal være underkastet en anden lov end den, der forud skulle anvendes enten ifølge et tidligere lovvalg i henhold til denne artikel eller i medfør af andre bestemmelser i denne konvention. Parternes vedtagelse efter aftalens indgåelse om at underkaste aftalen en anden lov fratager ikke aftalen dens gyldighed med hensyn til form ifølge artikel 9 og kan ikke gribe ind i tredjemands rettigheder.

3. Parternes aftale om anvendelse af loven i et fremmed land kan, uanset om de tillige har indgået aftale om værneting i et fremmed land, hvis alle andre omstændigheder af betydning på aftaletidspunktet kun har tilknytning til et enkelt land, ikke medføre tilsidesættelse af sådanne regler i dette lands lov, som ikke kan fraviges ved aftale, herefter benævnt »ufravigelige regler«.

4. Spørgsmål om eksistens og gyldighed af parternes samtykke til, at en bestemt lov skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i artikel 8, 9 og 11.

Artikel 4

Lovvalget i mangel af aftale herom

1. I det omfang der ikke er foretaget et gyldigt lovvalg i henhold til artikel 3, er aftalen underkastet loven i det land, som den har sin nærmeste tilknytning til. Hvis en del af aftalen, som kan adskilles fra resten af aftalen, har nærmere tilknytning til et andet land, kan loven i dette land dog undtagelsesvis bringes i anvendelse på denne del af aftalen.

2. Med forbehold af stk. 5 er der formodning for, at aftalen har sin nærmeste tilknytning til det land, hvor den part, som skal præstere den for aftalen karakteristiske ydelse, på tidspunktet for aftalens indgåelse har sin bopæl eller, hvis det drejer sig om et selskab, en forening eller en anden juridisk person, sit hovedsæde. Indgås aftalen som led i denne parts erhvervsvirksomhed, gælder formodningen dog det land, hvor hovedforretningsstedet er beliggende, eller, hvis ydelsen efter aftalen skal erlægges fra et andet forretningssted end hovedforretningsstedet, det land, hvor dette andet forretningssted er beliggende.

3. Uanset stk. 2 er der i det omfang, aftalens genstand er, en ret over fast ejendom, herunder en brugret, formodning for, at aftalen har sin nærmeste tilknytning til det land, hvor den faste ejendom er beliggende.

4. Formodningen i stk. 2 gælder ikke for aftaler om transport af gods. Der er for sådanne aftaler formod-

ning for, at aftalen har sin nærmeste tilknytning til det land, hvor transportøren på tidspunktet for aftalens indgåelse har sit hovedforretningssted, hvis dette land tillige er det land, hvor laste- eller lossestedet eller afladerens hovedforretningssted er beliggende. Ved anvendelse af dette stykke skal certepartier for en enkelt rejse og andre aftaler, der har transport af gods som hovedformål, anses for aftaler om transport af gods.

5. Stk. 2 finder ikke anvendelse, hvis det ikke kan afgøres, hvad der er den for aftalen karakteristiske ydelse. Der skal ses bort fra formodningerne i stk. 2, 3 og 4, hvis det af omstændighederne som helhed fremgår, at aftalen har en nærmere tilknytning til et andet land.

Artikel 5

Visse forbrugeraftaler

1. Denne artikel finder anvendelse på aftaler om levering til en person (»forbrugeren«) af løsøregenstande eller tjenesteydelser med henblik på en anvendelse, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virksomhed, eller om ydelse af kredit til et sådant formål.

2. Uanset artikel 3 kan parternes lovvalg ikke medføre, at forbrugeren berøves den beskyttelse, der tilkommer ham i medfør af ufravigelige regler i loven i det land, hvor han har sin bopæl,

— såfremt der i dette land forud for aftalens indgåelse er fremsat særligt tilbud over for ham eller er foretaget reklamering, og han dér har foretaget de handlinger, der fra hans side er nødvendige for aftalens indgåelse, eller

— såfremt den anden part eller dennes repræsentant har modtaget forbrugerens bestilling i dette land, eller

— såfremt aftalen angår salg af løsøregenstande, og forbrugeren er rejst fra dette land til et andet land og har afgivet sin bestilling dér, under forudsætning af at forbrugerens rejse var arrangeret af sælgeren med det formål at formå forbrugeren til at afslutte køb.

3. Uanset artikel 4 er en aftale, der er omfattet af nærværende artikel, i mangel af et lovvalg i henhold til artikel 3 undergivet loven i det land, hvor forbrugeren har sin bopæl, såfremt den er indgået under de i stk. 2 nævnte omstændigheder.

4. Denne artikel finder ikke anvendelse på

a) transportaftaler;

b) aftaler om levering af tjenesteydelser, såfremt disse udelukkende skal præsteres i et andet land end det, hvor forbrugeren har sin bopæl.

5. Uanset stk. 4 finder denne artikel anvendelse på aftaler, hvorved der for en samlet pris ydes en kombination af rejse og ophold.

Artikel 6

Individuelle arbejdsaftaler

1. Uanset artikel 3 kan parternes lovvalg i arbejdsaftaler ikke medføre, at arbejdstageren berøves den beskyttelse, der tilkommer ham i medfør af ufravigelige regler i den lov, som i henhold til stk. 2 ville finde anvendelse i mangel af et lovvalg.

2. Uanset artikel 4 er en arbejdsaftale i mangel af et lovvalg i henhold til artikel 3 undergivet

a) loven i det land, hvor arbejdstageren ved opfyldelsen af aftalen sædvanligvis udfører sit arbejde, selv om han midlertidigt er beskæftiget i et andet land, eller,

b) hvis arbejdstageren ikke sædvanligvis udfører sit arbejde i et bestemt land, loven i det land, hvor det forretningssted, som har antaget arbejdstageren, er beliggende,

medmindre det af omstændighederne som helhed fremgår, at aftalen har en nærmere tilknytning til et andet land, i hvilket fald loven i dette land finder anvendelse.

Artikel 7

Ufravigelige regler

1. Ved anvendelse af loven i et bestemt land i henhold til denne konvention kan ufravigelige regler i loven i et andet land, som forholdet har en nær tilknytning til, tillægges virkning, såfremt og i det omfang disse regler ifølge dette lands ret skal anvendes uden hensyn til, hvilket lands lov der i øvrigt skal anvendes på aftalen. Ved afgørelsen af, om der bør tillægges sådanne ufravigelige regler virkning, skal der tages hensyn til deres art og formål og til følgerne af, at de anvendes eller ikke anvendes.

2. Denne konvention medfører ingen begrænsninger i anvendelsen af regler i domstolslandets lov i tilfælde,

hvor disse er ufravigelige uden hensyn til, hvilket lands lov der i øvrigt skal anvendes på aftalen.

Artikel 8

Materiel gyldighed

1. Spørgsmål om eksistens og gyldighed af en aftale eller af en bestemmelse i en aftale afgøres efter den lov, som i henhold til denne konvention skulle anvendes, hvis aftalen eller bestemmelsen var gyldig.

2. En part kan dog påberåbe sig loven i det land, hvor han har sin bopæl, for at godtgøre, at han ikke har samtykket i aftalen eller bestemmelsen, såfremt det af omstændighederne fremgår, at det ikke ville være rimeligt at bestemme virkningen af hans adfærd efter den i stk. 1 angivne lov.

Artikel 9

Gyldighed med hensyn til form

1. En aftale, der er indgået mellem personer, som befinder sig i samme land, er gyldig med hensyn til form, hvis den opfylder formkravene i den lov, som skal anvendes på aftalen i henhold til denne konvention, eller i loven i det land, hvor aftalen er indgået.

2. En aftale, der er indgået mellem personer, som befinder sig i forskellige lande, er gyldig med hensyn til form, hvis den opfylder formkravene i den lov, som skal anvendes på aftalen i henhold til denne konvention, eller i loven i et af de pågældende lande.

3. Når en aftale er indgået ved repræsentant, skal der ved anvendelsen af stk. 1 og 2 lægges vægt på det land, hvor repræsentanten befandt sig ved aftalens indgåelse.

4. En viljeserklæring vedrørende en eksisterende eller påtænkt aftale er gyldig med hensyn til form, hvis den opfylder formkravene i den lov, som er eller ville være anvendelig på aftalen i henhold til denne konvention, eller i loven i det land, hvor den pågældende viljeserklæring blev afgivet.

5. Stk. 1—4 finder ikke anvendelse på aftaler, som er omfattet af artikel 5, og som er indgået under de i artikel 5, stk. 2, nævnte omstændigheder. Sådanne aftalers gyldighed med hensyn til form afgøres efter loven i det land, hvor forbrugeren har sin bopæl.

6. Uanset stk. 1—4 er en aftale, hvis genstand er en ret over fast ejendom, herunder en brugsret, undergivet sådanne ufravigelige formkrav i loven i det land, hvor ejendommen er beliggende, som ifølge denne lov skal iagttages, uanset i hvilket land aftalen indgås, og uanset hvilken lov der i øvrigt skal anvendes på aftalen.

Artikel 10

Området for den anvendelige lov

1. Den lov, som skal anvendes i henhold til artikel 3—6 og 12, skal navnlig anvendes på spørgsmål om

a) fortolkning;

b) opfyldelse;

c) virkningerne af misligholdelse, herunder erstatningsudmåling i det omfang, denne reguleres af retsregler, dog kun inden for grænserne af de beføjelser, som tilkommer domstolen efter dens processuelle regler;

d) de forskellige ophørsmåder for forpligtelser, herunder forældelse og anden rettighedsfortabelse som følge af fristoverskridelse;

e) virkningerne af aftalens ugyldighed.

2. For så vidt angår fremgangsmåden ved opfyldelse og foranstaltninger i anledning af mangelfuld opfyldelse, skal der tages hensyn til loven på det sted, hvor opfyldelsen sker.

Artikel 11

Manglende handleevne

Når en aftale er indgået mellem personer, der befinder sig i samme land, kan en fysisk person, som ville have handleevne efter loven i dette land, kun påberåbe sig sin manglende handleevne efter en anden lov, såfremt den anden aftalepart ved aftalens indgåelse var eller burde have været klar over denne manglende handleevne.

Artikel 12

Overdragelse af fordringer

1. Overdragerens og erhververens indbyrdes forpligtelser i henhold til en aftale om overdragelse af en fordring

mod en anden person (»skyldneren«) er undergivet den lov, som i henhold til denne konvention skal anvendes på aftalen mellem overdrageren og erhververen.

2. Den lov, som finder anvendelse på den overdragne fordring, afgør spørgsmål om fordringens overdragelighed, forholdet mellem erhververen og skyldneren, betingelserne for, at overdragelsen kan gøres gældende mod skyldneren, samt spørgsmål om, hvorvidt skyldneren er blevet frigjort for sine forpligtelser.

Artikel 13

Subrogation

1. Når en person (»fordringshaveren«) har en ved aftale stiftet fordring mod en anden (»skyldneren«), og en tredjemand er forpligtet til at fyldestgøre fordringshaveren eller har fyldestgjort denne i henhold til en sådan forpligtelse, skal den lov, som finder anvendelse på tredjemandens forpligtelse til at fyldestgøre fordringshaveren, afgøre, hvorvidt tredjemanden over for skyldneren kan udøve de rettigheder, som fordringshaveren havde mod skyldneren efter den lov, som skal anvendes på forholdet mellem disse, og, i beskræftende fald, hvorvidt han kan gøre dette i fuldt eller kun i begrænset omfang.

2. Samme regel finder anvendelse, hvor flere personer er forpligtede ifølge den samme ved aftale stiftede fordring, og en af disse har fyldestgjort fordringshaveren.

Artikel 14

Bevisbyrde m.v.

1. Lovvalget i henhold til denne konvention omfatter også lovformodnings- og bevisbyrderegler, som opstilles i kontraktretten i den lov, som skal anvendes i henhold til konventionen.

2. Bevis for en aftale eller en viljeserklæring kan føres ved ethvert bevismiddel, som er anerkendt i domstolslandets lov eller i en af de i artikel 9 angivne love, i henhold til hvilken aftalen eller viljeserklæringen er gyldig med hensyn til form, forudsat at sådan bevisførelse kan gennemføres for domstolen.

Artikel 15

Udelukkelse af renvoi

Hvor konventionen foreskriver anvendelse af loven i et bestemt land, skal dette forstås som en henvisning til de i dette land gældende retsregler med undtagelse af landets internationalprivatretlige regler.

Artikel 16

Ordre public

Anvendelse af en regel i en ved konventionen udpeget lov kan kun undlades, såfremt denne anvendelse ville være åbenbart uforenelig med grundlæggende retsprincipper (»ordre public«) i domstolslandet.

Artikel 17

Ingen tilbagevirkende kraft

Denne konvention skal i en kontraherende stat anvendes på aftaler, der er indgået efter det tidspunkt, hvor konventionen er trådt i kraft i den pågældende stat.

Artikel 18

Ensartet fortolkning

Ved fortolkningen og anvendelsen af de foranstående ensartede regler skal der tages hensyn til deres internationale karakter og til det ønskelige i, at der opnås ensartethed ved deres fortolkning og anvendelse.

Artikel 19

Stater med mere end ét retssystem

1. Omfatter en stat flere territoriale enheder, som hver har sine egne retsregler vedrørende kontraktlige forpligtelser, skal hver territorial enhed anses for et land ved fastlæggelsen af den lov, som skal anvendes i henhold til konventionen.

2. En stat, i hvilken forskellige territoriale enheder har deres egne retsregler vedrørende kontraktlige forpligtelser, er ikke forpligtet til at anvende konventionen i tilfælde, hvor der alene er tale om valg mellem lovene i sådanne enheder.

Artikel 20

Forrang for fællesskabsret

Denne konvention berører ikke anvendelsen af bestemmelser, som på særlige områder fastsætter lovvalgsregler vedrørende kontraktlige forpligtelser, og som er eller bliver optaget i retsakter fra De europæiske Fællesskabers institutioner eller i nationale love, der er harmoniserede til gennemførelse af sådanne retsakter.

Artikel 21

Forholdet til andre konventioner

Denne konvention er ikke til hinder for anvendelse af internationale konventioner, som en kontraherende stat er eller bliver deltager i.

Artikel 22

Forbehold

1. En kontraherende stat kan på tidspunktet for undertegnelse, ratifikation, accept eller godkendelse forbeholde sig ret til ikke at anvende

a) artikel 7, stk. 1;

b) artikel 10, stk. 1, litra e.

2. En kontraherende stat kan også tage et eller flere af disse forbehold i forbindelse med en meddelelse i medfør af artikel 27, stk. 2, om udvidelse af konventionen og kan herved begrænse virkningen af forbeholdet til alle eller nogle af de i meddelelsen nævnte områder eller territorier.

3. En kontraherende stat kan på et hvilket som helst tidspunkt tilbagekalde et forbehold, den har taget; forbeholdet ophører med at have virkning den første dag i den tredje kalendermåned efter meddelelsen om tilbagekaldelsen.

AFSNIT III

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 23

1. Hvis en kontraherende stat, efter at konventionen er trådt i kraft for denne stat, ønsker at gennemføre en ny lovvalgsregel for en særlig art aftaler, som er omfattet af konventionen, skal den give de øvrige stater, som har undertegnet konventionen, meddelelse om sin hensigt gennem generalsekretæren for Rådet for De europæiske Fællesskaber.

2. Enhver stat, der har undertegnet konventionen, kan inden for en frist på seks måneder fra datoen for meddelelsen til generalsekretæren anmode denne om at foranstalte konsultationer mellem de stater, der har undertegnet konventionen, med henblik på opnåelse af enighed.

3. Har ingen af de stater, der har undertegnet konventionen, anmodet om konsultationer inden for den nævnte frist, eller er der ikke inden to år fra datoen for meddelelsen til generalsekretæren opnået enighed under konsultationerne, kan den pågældende kontraherende stat ændre sin lovgivning som tilkendegivet. De af staten trufne foranstaltninger skal gennem generalsekretæren for Rådet for De europæiske Fællesskaber meddeles de øvrige stater, som har undertegnet konventionen.

Artikel 24

1. Hvis en kontraherende stat, efter at konventionen er trådt i kraft for denne stat, ønsker at blive deltager i en multilateral konvention, der som sit hovedformål eller et af sine hovedformål har at fastlægge internationalprivatretlige regler vedrørende spørgsmål, som er omfattet af denne konvention, finder den i artikel 23 foreskrevne procedure tilsvarende anvendelse. Dog reduceres den i artikel 23, stk. 3, nævnte frist på to år til et år.

2. Den i stk. 1 nævnte procedure kan undlades, såfremt en kontraherende stat eller et af De europæiske Fællesskaber allerede er deltager i den multilaterale konvention, såfremt dennes formål er at revidere en konvention, som den pågældende stat allerede er deltager i, eller såfremt det drejer sig om en konvention, der er indgået inden for rammerne af traktaterne om oprettelse af De europæiske Fællesskaber.

Artikel 25

Er en kontraherende stat af den opfattelse, at den ved konventionen opnåede harmonisering vil blive berørt ved indgåelsen af en overenskomst, som ikke er omfattet af artikel 24, stk. 1, kan den pågældende stat anmode generalsekretæren for Rådet for De europæiske Fællesskaber om at foranstalte konsultationer mellem de stater, der har undertegnet konventionen.

Artikel 26

Enhver kontraherende stat kan anmode om revision af konventionen. I så fald skal formanden for Rådet for De europæiske Fællesskaber indkalde til en konference om revision.

Artikel 27

1. Denne konvention gælder for de kontraherende

staters europæiske områder, herunder Grønland, og for alle områder af Den franske Republik.

2. Uanset stk. 1

a) gælder konventionen ikke for Færøerne, medmindre kongeriget Danmark fremsætter anden erklæring;

b) gælder konventionen ikke for europæiske områder uden for Det forenede Kongerige, hvis internationale forbindelser varetages af dette, medmindre Det forenede Kongerige fremsætter anden erklæring vedrørende et sådant område;

c) gælder konventionen for De nederlandske Antiller, såfremt kongeriget Nederlandene fremsætter erklæring herom.

3. De nævnte erklæringer kan fremsættes til enhver tid ved meddelelse til generalsekretæren for Rådet for De europæiske Fællesskaber.

4. Appelsager, der i Det forenede Kongerige indledes mod afgørelser truffet af retter i et af de i stk. 2, litra b, nævnte områder, betragtes som sager, der verserer for disse retter.

Artikel 28

1. Denne konvention er fra den 19. juni 1980 åben for undertegnelse for de stater, der har undertegnet traktaterne om oprettelse af De europæiske Fællesskaber.

2. Denne konvention skal ratificeres, accepteres eller godkendes af de stater, der har undertegnet den. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesdokumenterne deponeres hos generalsekretæren for Rådet for De europæiske Fællesskaber.

Artikel 29

1. Konventionen træder i kraft den første dag i den tredje måned efter deponeringen af det syvende ratifikations-, accept- eller godkendelsesdokument.

2. For stater, som har undertegnet konventionen, og som ratificerer, accepterer eller godkender den på et senere tidspunkt, træder konventionen i kraft den første dag i den tredje måned efter deponeringen af ratifikations-, accept- eller godkendelsesdokumentet.

Artikel 30

1. Konventionen gælder i 10 år fra den dag, den er trådt i kraft i overensstemmelse med artikel 29, stk. 1, også for stater, for hvilke den er trådt i kraft på et senere tidspunkt.

2. Konventionen fornyes stiltiende for fem år ad gangen, medmindre den opsiges.

3. En kontraherende stat, som ønsker at opsige konventionen, skal give generalsekretæren for Rådet for De europæiske Fællesskaber meddelelse herom mindst seks måneder før udløbet af tiårs-, henholdsvis femårsperioden. Opsigelsen kan begrænses til kun at angå et område, som konventionen er blevet udstrakt til ved erklæring i henhold til artikel 27, stk. 2.

4. Opsigelsen har kun virkning for den stat, som har afgivet den. Konventionen forbliver i kraft mellem de øvrige kontraherende stater.

Artikel 31

Generalsekretæren for Rådet for De europæiske Fællesskaber skal give de stater, der er parter i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, meddelelse om

a) undertegnelserne;

b) deponering af hvert ratifikations-, accept- eller godkendelsesdokument;

c) datoen for konventionens ikrafttræden;

d) meddelelser, anmodninger og erklæringer afgivet i medfør af artikel 23—27 og 30; samt

e) forbehold og tilbagekaldelser af forbehold i henhold til artikel 22.

Artikel 32

Den protokol, der er knyttet som bilag til konventionen, udgør en integrerende del af denne.

Artikel 33

Den konvention, der er udfærdiget i ét eksemplar på dansk, engelsk, fransk, irsk, italiensk, nederlandsk og tysk, hvilke tekster har samme gyldighed, deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for De europæiske Fællesskaber. Generalsekretæren fremsender en bekræftet genpart til regeringerne i hver af de stater, der har undertegnet konventionen.

Til bekræftelse heraf har undertegnede behørigt befuldmægtigede underskrevet denne konvention.

Zu Urkund dessen haben die hierzu gehörig befugten Unterzeichneten ihre Unterschriften unter dieses Übereinkommen gesetzt.

In witness whereof the undersigned, being duly authorized thereto, have signed this Convention.

En foi de quoi, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé la présente convention.

Dá fhianú sin, shínigh na daoine seo thíos, arna n-údarú go cuí chuige sin, an Coinbhinsiún seo.

In fede di che, i sottoscritti, debitamente autorizzati a tal fine, hanno firmato la presente convenzione.

Ten blijke waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, hun handtekening onder dit Verdrag hebben geplaatst.

Udfærdiget i Rom, den nittende juni nitten hundrede og firs.

Geschehen zu Rom am neunzehnten Juni neunzehnhundertachtzig.

Done at Rome on the nineteenth day of June in the year one thousand nine hundred and eighty.

Fait à Rome, le dix-neuf juin mil neuf cent quatre-vingt.

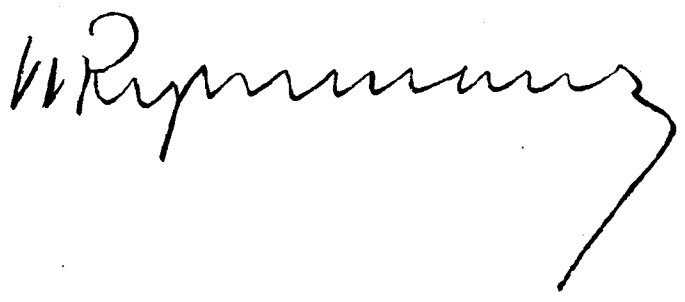
Arna dhéanamh sa Róimh, an naoú lá déag de Mheitheamh sa bhliain míle naoi gcéad ochtó.

Fatto a Roma, addì diciannove giugno millenovecentoottanta.

Gedaan te Rome, de negentiende juni negentienhonderd tachtig.

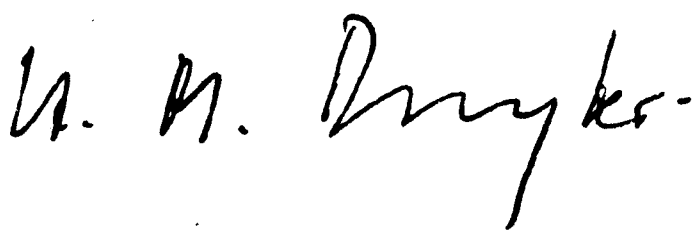
Pour le royaume de Belgique

Voor het Koninkrijk België

På kongeriget Danmarks vegne

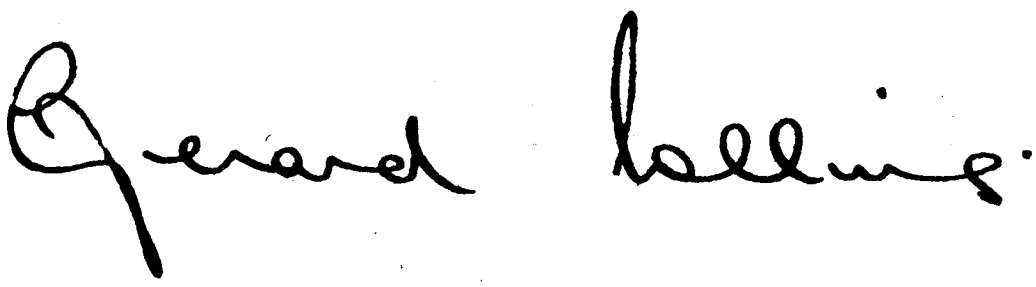
Für die Bundesrepublik Deutschland

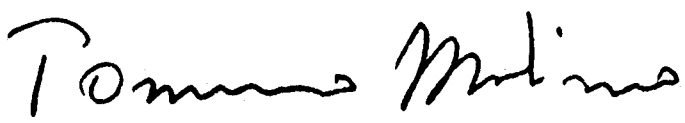
Pour la République française

Thar ceann na hÉireann

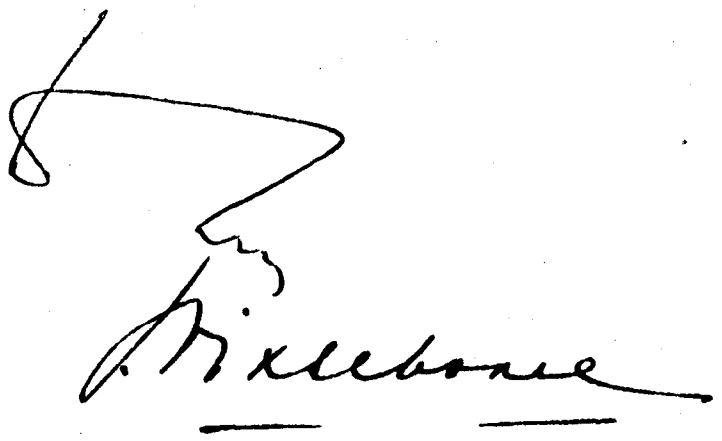
Per la Repubblica italiana

Pour le grand-duché de Luxembourg

Voor het Koninkrijk der Nederlanden

For the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland